

IN MEMORIAM

СЕЋАЊЕ НА МИЛИЦУ ИВАНИШЕВИЋ (1935 – 2005)

Поштоване и драге колегинице и колеге,

Са колегиницом Милицом Иванишевић, уз краће прекиде, дружио сам се преко четрдесет година и ни у једном тренутку нисам престао да се дивим њеној храбрости и моралној чврстости. У извесном смислу, она је била морална савест на Одсеку, а то је могла бити и у већој мери да је њен наставно-научни ауторитет био на висини њеног људског ауторитета. Ако јој се одређени поступак неког од колега са Одсека не би допао, знала је пола у шали, пола у збиљи, да каже: „Нека, нека, само ти тако! Све ћу вас ја у својој књизи насликати. Пази шта радиш, иначе ћеш се грдно провести, све ја памтим и биљежим“, додавала је уз загонетан осмех.

Милица Иванишевић је поседовала изразиту женску лепоту и суптилност, а у исти мах мушку срчаност и одлучност. Нико је није морао охрабривати да саговорнику, који то заслужи, каже, непосредно у очи, и врло непријатне ствари. Што вас је више волела и ценила као пријатеља, то је била строжији критичар ваших слабости и грешака. Тражила је да будете савршени, а њен је топли поглед говорио колико сте јој драги, и колико су њене речи пријатељске и добронамерне. Ко је имао Милицу Иванишевић за пријатеља, томе друго огледало није требало. У њеним назорима осећала се патријархалноост најплеменитије врсте. Своја национална осећања отворено је и достојанствено изражавала. Знала је да се углед и појединца и народа и стиче и брани делима, а не празном причом.

Добро сам познавао и Миличину породицу, коју је она много волела, али никоме, па ни оном најближим, није праштала ако би се, на било који начин, огрешио о оно што је она сматрала светим. У том погледу није правила никакве компромисе. Ништа мање није била строга ни према самој себи. Знала је да се на свој рачун, чак врло јетко, нашали. Због снажне и увек будне аутоцензуре, због тежње за савршенством, која се ретко и тешко у стварности постиже, споро је писала. Ужасавала се скрибомана и скрибоманије. Сваки свој текст је небројено пута прочитавала и поправљала. Увек је веровала да то, нарочито стилски, може бити још боље. То је силно успоравало њене књижевне послове за које је поседовала несумљив дар. Можда је то

најбоље упознао и осетио њен ментор и колега академик Радован Вучковић, који јој је, напросто, отимао из руку страницу по страницу докторског рада о Јовану Дучићу, како не би пропустила и последњи рок за одбрану тога рада. Сасвим извесно да није било случајно ни њено опредељење за Дучића: привлачио је висок рафинман његовог песничког израза, бистрина и лепота његовог језика и стила.

Готово сам спреман да поверујем у то да је Милица због те своје урођене пробирљивости, високих моралних и естетских захтева, остала сама до краја живота. Други разлога за то готово да није могуће пронаћи.

Када умре драга особа, поред осећања туге, често се питамо: да ли смо за њу урадили онолико колико је требало док је била жива? Наравно, увек се могло урадити више, али доласком на овај факултет колегиница Иванишевић је добила највише што је у том тренутку могла пожелети. Живо се сећам њеног првог доласка на Пале, чим је за то добила прилику, и то с пуном торбом књига. Сликвито је причала о томе шта је све минулих година преживела у Сарајеву и тражила је да јој помогнем да из стана изнесе своје књиге, једино богатство које је имала и до којег јој је било стало. Милица нас је напустила, али су њене књиге стигле, ту где је она желела, у њену кућу, то јест на овај факултет, јер она у којој су досад биле није њена. Хвала јој и Бог да јој душу прости!

Љубомир Зуковић

(Говор проф. Љубомира Зуковића на Свечаној сједници у спомен на Милицу Иванишевић, одржаној на Филозофском факултету у Источном Сарајеву 18. новембра 2005. године).